

Cuprins

	<i>Mulțumiri</i>	6
1	<i>Grădinarul</i>	11
2	<i>Sub movilă</i>	16
3	<i>Escapada de la răsărit</i>	20
4	<i>Lacul secret</i>	23
5	<i>Copiii din grădină</i>	30
6	<i>Hoțul</i>	36
7	<i>Tunelul timpului</i>	41
8	<i>Raidul de noapte</i>	50
9	<i>Dansul cârțițelor</i>	59
10	<i>Întoarcerea</i>	66
11	<i>Salvatorii</i>	73
12	<i>Vinovatul</i>	79
13	<i>O primire neașteptată</i>	86
14	<i>Dovada uitată</i>	92
15	<i>La ceai</i>	97
16	<i>A doua vizită</i>	103
17	<i>Dezoăluirea</i>	109
18	<i>Sfârșitul călătoriei</i>	120
	<i>Despre autoare</i>	127

1

Grădinarul

Fața lui Tom era atât de îmbujorată, încât simțea că mai are puțin și explodează. Soarele de amiază îl bătea fără milă pe spate, iar broboanele de sudoare apărute de mult pe frunte începeau să-l gâdile și să-l mănânce. Însă continua să sape. Era sigur că va primi un semn. Un smoc de blană moale poate? Un scâncet firav? Sau (iar asta chiar ar fi fost formidabil!) o pereche de ochi mici, mijii spre lumină.

Se opri să-și șteargă firicelul de transpirație cu dosul palmei, apoi ridică sapa pentru a suta oară, când o umbră întunecată apărură în spatele lui. Simți un fior bine cunoscut pe spate și, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se răsuci pe călcâie și întâlni privirea amenințătoare a grădinarului, Charlie Green.

— Ia fii tu atent, Tom Hawken, ți-am mai spus de nu știu câte ori, am destule bebele cu mușuroaiele astea de cârtiță și fără să le tot dezgropi tu.

Tom își simți obrazii arzând, ceea ce era ciudat, ținând cont că, dintr-odată, tot corpul îi înghețase. Charlie Green nu-l suportase din prima zi de când se mutaseră în grădină, era sigur de asta. Mereu se uita urât la el.

Tom dădu să vorbească, dar gâtul lui, care era la fel de uscat ca deșertul Sahara, îl împiedica să scoată un cuvânt. Niciodată nu știuse să iasă din belele, doar să dea de ele.

Charlie Green își miji ochii amenințător.

— Data viitoare te spun maică-tii! mârâi el. Ia-ți cârpa și șterge-o!

Tom umblă de colo-colo până ce-și strânse Bocceluța cu Comori. Spre ușurarea lui, Charlie Green nu observase rândul de bulbi pe care-i dezgropase și care se odihneau împrăștiați printre „comorile terestre”: trei pietre frumoase, un ciob verde de sticlă și un portmoneu ponosit, care probabil aparținuse unei păpuși. Pietrele avea să le păstreze și să le pună în cutia cu numele „Comorile Terestre ale lui Tom”, pe care o ascundea în șemineul enorm din dormitorul lui. Pe restul avea să le arunce la loc, în pământ.

Nici nu ajunsese bine la porțița care separa curtea mică a părinților lui de grădinile cele mari, că Charlie Green acoperise deja mușuroaiele și se îndrepta nervos, cu pași apăsați, spre șopron. Peste tot se vedeau movilițe de pământ; fusese o săptămână grea pentru cârțițele din West London.

~

Inima lui Tom încă tresălta de fericire când băiatul intră în dormitorul lui de la primul etaj: în comparație cu camera micuță din Hong Kong în care trăise până atunci, aceasta era un vis devenit realitate! Avea tavanul înalt, ca un cer interior, doar pentru ochii lui; ușile duble de sticlă, care dădeau spre un balcon însoțit, tronau ca niște zgârie-nori, iar pe peretele opus se afla un șemineu de marmură superb, mai mare decât el. Însă cea mai importantă dintre toate era priveliștea. Din noua cameră a lui Tom se putea vedea grădina în toată splendoarea ei. Grădina, pe care toate casele din cartier o împărțeau, era plină de tufe de azalee și de stejari semeți, ale căror crengi păreau că gâdilă norii.

Tom își lipi nasul de sticla ușii și inspiră adânc, gândindu-se la Charlie Green. Apoi observă prin sticla aburită un câine mic, care țâșni dintr-un pâlcc de copaci și o luă la goană pe peluză, către case. Gura lui Tom se arcui încet într-un zâmbet.

— STELL, N-O SĂ-ȚI VINĂ SĂ CREZI! strigă el din toți rărunchii. S-A ÎNTORS HARRY!

Stella nu răspunse. Stătea lungită în pat în camera alăturată, analizându-și brățara primită de la cea mai bună prietenă. Avea muzica de la iPhone dată la maxim în căști și era ocupată, sperând că

prieteni ei din Hong Kong, care acum sigur dormeau, se gândiseră la ea. De asemenea, mesteca al cincilea drops din ziua aceea – cu aromă de limetă mai exact, cea care mereu o gădila în urechi.

„Tom crede că a ajuns în Rai“, tocmai ce-i scrisese pe Facebook celei mai bune prietene, Hannah. „Dar eu mă plictisesc de moarte – numai mușuroaie de cârțiță și băieți!“

Stella nu se mișcă. De fapt, nici Tom, care se aplecase atât de mult peste balustrada balconului, încât mai avea puțin și cădea. Era hotărât să vadă dacă bătrâna doamnă Moon avea să apară la poarta ei pentru a-și întâmpina câinele bucluș. Bineînțeles că nu apăruse. Până la urmă, ar fi trebuit să fie clarvăzătoare ca să știe exact *când* avea Harry de gând să se întoarcă acasă. Lăsând la o parte viziunile, toți vecinii credeau că doamna Moon era cam dusă cu pluta. Afișele ei cu „Câine pierdut“ erau lipite peste tot și toți erau exasperați de telefoanele ei insistente de fiecare dată când Harry dispărea, de cele mai multe ori zile la rând.

Tom se gândea de multe ori la Harry când săpa. Disparițiile micului terier cu blana lungă păreau să fie ceva obișnuit în grădină – la fel cum erau morocănosul Charlie Green și mușuroaiele și, bineînțeles, ciudata doamnă Moon. Dar de ce tot dispărea câinele? Unde se ducea? Gândurile legate

de Charlie Green se evaporară rapid, iar Tom
decise să rezolve misterul câinelui Harry până la
sfârșitul verii.

2

Sub movilă

— Mă întreb unde s-a dus Harry de data asta, murmură Stela în timp ce melodia pe care mama lor o cânta la pian plutea în briza dimineții.

Harry dispăruse de aproape o săptămână, iar doamna Moon era exasperată. (Ca atare, și majoritatea vecinilor.)

Tom și Stella stăteau pe movila lor preferată de pe Insulă. Insula era un pâlc de patru stejari aflați în mijlocul grădinii, înconjurați de tufe de azalee. Stella se juca cu brățara ei – un cadou de la Hannah dinainte să plece din Hong Kong. „Nici timpul, nici distanța nu ne vor putea despărți“, spusese Hannah dramatic când i-o dăduse. Ce goale păreau cuvintele ei acum!

— Mă întreb *unde* se duce Harry când dispare, spuse Tom încruntat, săpând de zor cu mistria.

— Oprește-te! izbucni Stella. Dacă te vede Charlie Green, o să...

— *HEI! Ce e asta?*

Tom făcu ochii mari, uitându-se la gaura din pământ.

— Ce să fie?

Stella se aplecă peste umărul lui Tom, care continua să rupă iarba de pe movilă.

— Cred că am găsit o comoară adevărată! strigă el entuziasmat.

Pe măsură ce săpa, devenea din ce în ce mai uimit, căci vorbele lui se adevăraiseră: înaintea lor se contura un fel de capac al unui obiect de lemn – un cuțar de comori veritabil!

Deodată, Stella îl apucă de braț.

— Au! Dă-mi drumul! scânci el.

— Sst! șuieră Stella, ridicându-se în capul oaselor și uitându-se drept înainte.

Tufele din fața lor foșneau. Stella și Tom rămăseră nemișcați, tinându-și respirația. Dacă Charlie Green îi prindea acum, erau terminați.

— Probabil a fost o pasăre, șopti Tom.

Tufișul se liniștise. Se uită în jos și continuă să sape.

— E o cutie și are creștături pe capac! strigă el uimit.

Capacul rotund al cuțărului părea că nu se mai termină, căci groapa săpată de Tom se întindea tot mai mult.

Și apoi, ochii de un albastru pal ai Stellei se măriră.

— Tom! șopti ea, nevenindu-i să creadă. Nu e o cutie! E o *barcă!*

— O *barcă?* spuse Tom. Nu se poate așa ceva, frate, nu avem apă prin preajmă!

În acel moment, tufișul de vizavi tremură violent. Sigur aveau să dea de bucluc; puteau recunoaște ușor furnăitul supărat al lui Charlie Green. Probabil că se târa pe sub tufișuri ca să-i prindă-n fapt.

Apoi, cu un ultim foșnet, frunzele se dădură la o parte, iar în luminiș apăru... Harry.

— Harry! strigară ei.

— E *leoarcă!* exclamă Stella.

Harry se uită la Tom și Stella, apoi se întoarse și o rupse la fugă spre casă.

— Așteaptă, Harry!

Tom începu să alerge după el. Dar era prea târziu. Harry gonea ca vântul prin tufișurile de azalee, apoi pe peluza însorită. Doamna Moon încă nu știa, dar avea să aibă în scurt timp parte de o surpriză extrem de plăcută.

~

— Tom, *întoarce-te!*

Tom se opri din alergat pe la jumătatea gazonului, chiar când vocea mamei lor răsună în grădină.

— Tom, Stella! Veniți! Trebuie să plecăm!

— Ajută-mă! strigă Stella trăgând un buștean de-a lungul gazonului, spre movilă. Dacă Charlie Green găsește dezastrul ăsta, nu mai ieșim din casă o săptămână!

Tom era abătut. Tocmai ce dezgropase cea mai grozavă comoară din cariera lui de săpător, și acum trebuia s-o acopere din nou.

— Dar vreau să scot barca! protestă el.

— Nu avem timp! Trebuie să mergem la bunica! spuse Stella pe nerăsuflăte. Repede, apucă de capătul ăsta.

Făcură câțiva pași stângaci într-o parte și așezară bușteanul în vârful movilei. Tom se dădu puțin în spate și-i dădu un șut bușteanului, de supărare.

— Ascultă, spuse Stella fermă, nu are rost să te superi. Ne vom întoarce mâine și vom încerca să aflăm de unde vine Harry.

Tom se încruntă, confuz.

— Ce vrei să spui?

— Păi, spuse Stella, desfăcând ambalajul de la tubul cu dropsuri, unde sunt bărci, trebuie să fie și apă.

Băgă un drops cu portocale în gură și-și ridică sprâncenele entuziasmată.

— *Cred că Harry știe unde e apa – și sigur nu e departe!*